

τούτον λόγος Φαλακρόν ὄντα ἐγκυβή-
σαι ὑπὸ ἡλίου, καὶ ὀδὲ τελευτήσαι. προσεπαί-
ξαμεν δὲ αὐτῷ τὸνδὲ τὸν τρόπον τῷ ἰάμβω τῷ
χαλῶ.

Τὶ δὴ γέρον ἂν καὶ Φαλακρός, ᾧ ῥίσταν,
τὸ βρέγμα δάκας ἤλιω καταπτώσαι;
τὸ γὰρ τὸ θερμὸν πλείον ἢ δέον ζητῶν.
τὸν ψυχρὸν ἄνωτος εὖρες οὐ θέλων ἀδην.
ἰῆ γέρον δὲ καὶ ἄλλος ἀρίστων ἰλιγῆτες Πε-
ριπατητικός· ὃ δὲ τις, μουσικός Ἀθηναίος· τέταρ-
τος, ποιητής τραγωδίας· πέμπτος, ἄλλαισιν,
τέχνας γεγραφῶς ῥητορικός· ἕκτος, Ἀλεξαν-
δρείου Περιπατητικός.

jms Lysias & oratione locuples, velus ipse sejanior:
conspicuis dempe & eleganti hujus Aristo: sed ea, qua
desideratur a magno philosopho, gravitas in eo non
fuit. Scripsit sane multa & soluta, sed necio quo mo-
do auctoritatem oratio non habet. Hujus etiam liber
de Senectute fuisse videtur, in quo Tithonum lo-
quentem inducit, de quo Cicero in proemio libri
de Senectute loquitur. omnem autem, inquit, sermo-
nem tribuimus non Tithono, ut Aristo Cens, ne ra-
tium esset auctoritatis in fabula, sed M. Catonis seni-
quo majorem auctoritatem haberec oratio. Scripsit et-
iam libros, quorum inscriptio est περὶ τῶν ἰωτικῶν
ῥημάτων, quos Athenensis citat his verbis. καὶ μοι δο-
κεῖ Ἄριστος ὁ Κείος ὁ Περιπατητικός, εὐ κακῶς ἰσηκί-
κων ἐν τῷ εὐκτερο πρὶ τῶν ἰωτικῶν ῥημάτων. Aldob.
613 Γέρον δὲ καὶ ἄλλος Ἄριστος Ἰλιγῆτης. Lege Γο-
λαίτες. Stephanus, aut Stephani mutilator Hermo-

ritidnis. * Hanc fama est, cum calvus 164
esset, a sole exalitur, atque ita vita fun-
ctum esse. Lulimus autem et in ipsum hoc
modo, Choliambo carmine:
*Quid jam senex, et exosus senio, Aristo,
Soli coquentium sincipit dabas calvum?
Atqui calorem cum ultra quam est satis
queris,*
In frigidum incidisti vel nolans Orcum.
Fuit autem et alius Aristo Julietes, Peri-
paticus. Alius item musicus, Athe-
nensis. Quartus, tragicus Poeta. Quin-
tus, Alaeus, qui artes Oratorias scri-
psit. Sextus, Alexandrinus Peripateti-
cus.

laus Byzantius, seu dicitur, inquit, περὶ τοῦ κί-
ου ἀπὸ Γαυλίδος κρινοῦ ἀφ' ἑς Σμυρναῖος ἰστῶν ὁ με-
λοποιός, καὶ Βακχυλλίδος ὁ κωμικός ἰστῶν, καὶ Εὐμο-
στράτης ἰατρῆς· μοι αὐτῶν καὶ Ἄριστος ὁ περιπα-
τητικός αὐτῶν ἰατρῶν. Idem etiam Strabo lib. 10.
docet, ubi vocat hunc τὸν Βορονθεῖον Βίονος ἑταί-
ρῶν. In antiquis editionibus Latini interpretis scri-
ptum reperies Julietes, sed postea aliter visum indo-
citis & audaculis istis corruptoribus. H. Galsamb.
614 Julietes.] Oppidum est, ut opinor, in insula
de qua Plinius libro 17. cap. 12. scribit, inquit, Eub-
oae, quingentes longa stadia sunt quondam. mox qua-
tuor fere partibus, qua ad Boeotiam vergebant, eodem
mari devoratis, oppida habet reliqua, Julida, Car-
theiata. Aldob.
615 Alcenus.] Oppido Arcadiae. Plinius libro 17.
cap. 6. Idem.

Η Ρ Ι Λ Λ Ο Σ HERILLUS.

Ἡρίλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος ὁ τέλος εἶπε τὴν
ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ τὴν ἀεὶ πάντα
ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν, καὶ
μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβιβλημένον. εἶναι δὲ τὴν ἐπι-
στήμην, ἕξιν ἐκ φαντασιῶν πρὸς δεξιᾶν ὑπε-
ρωτῶν ὑπὸ λόγον. ποτὲ δὲ ἔλεγε μηδὲν εἶναι τέ-
λος, ἀλλὰ καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πρᾶγ-
ματα ἀλλὰττέσθαι αὐτῷ ὡς καὶ τὸν αὐτὸν χαλ-

* Herillus Carthaginensis finem scien- 165
tiam dixit, quod est semper viven-
re, cuncta referendo ad vivendum cum
scientia, ne ignorantia dejiciamur. Esse
autem scientiam habitum ex phantasiarum
qua sub rationem cadunt acceptione. A-
liquando dicebat nullum esse finem; sed
casus varios et res immutare illum; ut si
scientia summum bonum ponis: tum in II. libro de Fi-
nibus his verbis. Herillus autem ad scientiam omnia
reducens. unum quoddam bonum vidit. sed nec opti-
mum, nec quo vita gubernari possit. & in v. de Fin.
hoc uno. inquit, captus Herillus; scientiam summum
bonum esse defendens, nec rem ullam aliam per se expe-
tendam. Idem.

1 Arino Herillus. Carthaginensis.] Is auditor fuit
Zenonis, de quo est apud Ciceroem in Lucullo his
verbis. Et opinor Herillum, qui cum Zenoni auditor
esset, vidit quantum ab eo dissenjerit. Aldob.
2 Finem esse dixit scientiam.] Quod etiam testi-
ficatur Cicero tum in Lucullo, loco supra citato, cum
inquit; Et opinor Herillum, qui in cognitione &

idem esse et Alexandri fiat statua, et So-
cratis. Differre autem finem, et eam quam
dicit fini subjectam. Hanc enim et eos
qui sapientes non sunt confectari; illum
neminem nisi solum sapientem. Quae au-
tem inter virtutem, et vitium sint, in-
differentia esse. Sunt ejus libri breves qui-
dem, sed fucel ac sensus pleni; conti-
nentque contradicciones adversus Zeno-
nem. * Fertur eum puerum complures ad-
massse, quos Zeno cum vellet avertere,
tonderi coegit Herillum, illosque ab eo
avertit. Sunt autem ejus libri hi: De exerci-
tatione, De perturbationibus, De opinatio-
ne, Legumator, Obstetricius, Antiphero-
n praeceptor, Parans, Dirigens, Mercurius,
Medea, Dialogi quaestionum moralium.

Dionysius vero, qui Metathemenus
appellatur est, finem dixit voluptatem;
& casu quod ex oculum laboraret. Nam
cum in oculorum dolorem incidisset, eo
cruciatius acriter, dolorem dicere non
lulit indifferenter. Erat autem Theophan-
to patre natus, et civitate Heraclia. At-
que, ut ait Diocles, primò quidem audivit Heraclidem civem suam, deinde Alexi-

nebat, alterum ὑπερωτῶν, in quo legenda, & reji-
cienda collocabat. Aldob.
4 Dionysius, qui à commutata sententia Graece
μεταθημενός appellatus est.] Quod rectificavit etiam
Cicero II. quazit. Acad. libro his verbis: Cum quaereret
Dionysius ille Heraclotees, utrum comprehenderet cer-
ta illa nota, qua assensivi dicuntur oratione, illudne,
quod multis annis tenuisset, Zenonisque magister cre-
didisset; honestum quod esset, id bonum solum esse;
an, quod postea defenditavisset, honesti inane nomen
esse, voluptatem esse summum bonum; qui ex illius
commutata sententia docere vellet. & reliqua qua se-
quuntur. Is Zenonem habuit magistrum, quemad-
modum vides ex Ciceronis verbis supra citatis, Cle-
archem condiscipulum, quod Cicero quoque in II.
libro Tulc. quazit. tradidit. Cum enim de eo loque-
retur, Quem, inquit, cum Clearches condiscipulus
rogorer. Idem.
5 Idque Hippocraticis causis. &c.] Idem Cicero de
Dionysio scribit, libro v. de Finibus his verbis. Nobis
Heraclotees ille Dionysius flagrantissimè defecisse videtur
à Stoicis propter oculorum dolorem. Idem tamen li-
bro II. Tulc. quazit. non propter oculorum dolo-
rem, sed quia ex renibus laboraret, à Zenone cum
defecisse scribit. Ejus verba sunt haec: à quibus ho-
mo [sane leviss Heraclotees Dionysius, cum à Zenone
fortis esse didicisset, à dolore delatus est, nam cum
ex renibus laboraret, ipse in eculum clamitabat falsa
esse illa, qua antea de dolore sentisset.] Idem.

κὸν ἢ Ἀλεξάνδρον γυμνῶμενον ἀνδριάντα, ἢ Σο-
κράτους. 3 διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελίδα.
τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σαφεῦς στοχάζεσθαι,
τοῦ δὲ, μόνον τὸν σαφῶν. τὰ δὲ μεταξύ ἀρετῆς
καὶ κακίας, ἀδιάφορα εἶναι. ἐστὶ δὲ τὰ βιβλία
αὐτοῦ, ἐλιγὸς τιχὰ μὲν, δυνάμει δὲ μεστὰ,
καὶ περιέχοντα ἀντήρησεις πρὸς ζήνονα. * λέγε-
ται δὲ ὅτι παῖδες ἄντες αὐτοῦ ἠράσθησαν ἰκανοί,
οὓς ἀποτρέψαι βουλόμενος ὁ Ζήνων ἠγάγκασε
ξυράσθαι Ἡρίλλον· οἱ δὲ, ἀπειράποντο. τὰ δὲ
βιβλία ἐστὶ ταῦδε, Περι ἀσκήσεως, Περι παθῶν,
Περὶ ὑπερωτέως, Νομοθέτης, Μαυετικὸς, Ἀν-
τιφέρον διδάσκαλος, Διασκευάζων, Εὐθύνων,
Ἐρηγῆς, Μῆδεια, Διάλογοι, Θεῶων ἠθικῶν.
4 Διονύσιος δὲ ὁ Μεταθημενός τέλος εἶπε τὴν ἡ-
δονήν, 5 διὰ περιστάσιν ἐφθάλμιος. ἀλγυ-
σας γὰρ ἐπιτόνους, ἠκνησεν εἰπέιν τὸν πόνον
ἀδιάφορον. ἦν δὲ παῖς μὲν Θεοφάντου, πόλως
δὲ Ἡρακλείας. ἤκουσε δὲ (καθὰ φησι Διοκλῆς)
πρῶτον μὲν Ἡρακλείδου τοῦ πολιτοῦ, ἔπειτα Ἀ-

λαζών και Μενεδήμου, τελευταίων δὲ Ζήνωνος. 167 * καὶ κατ' ἀρχαίαν μὲν φιλογράμματος ὧν, παντοδαποῖς ἐπεχειρεῖ πημάσιν ἔπειτα δὲ καὶ λρατον ἀπεδέχετο, ζηλῶν αὐτῶν. ἀποστὰς δὲ τοῦ Ζήνωνος, πρὸς τοὺς Κυρηναίους ἀπετέραπε, καὶ εἰς τὰ χαμαιτυπεία ὑπέσκη, καὶ τὰλλα ἀπαρακαλύπτως ἠδυσπάθει. βιούς δὲ πρὸς τὰ οὐδοήκοντα, ἀσπίτι κατέστρεψε. βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρονται ταδε, Περὶ ἀπαθείας, β. Περὶ ἀσκήσεως, β. Περὶ ἡδονῆς, δ. Περὶ πλούτου, καὶ χαρίτος, καὶ τιμωρίας. Περὶ ἀνθρώπων χρησιμῶς, Περὶ εὐτυχίας, Περὶ ἀρχαίων βασιλείων, Περὶ τῶν ἔπαινουμένων, Περὶ βαρβαρικῶν ἰθῶν.

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ διενεχθέντες, διεδέχοντο δὲ τὸν Ζήωνα Κλεάνθης, περὶ οὗ λεκτέον.

Κ Λ Ε Α Ν Θ Η Σ.

168 * Κλεάνθης Φαγίου, Ἰσσοιο. οὗτος πρῶτον ἦν πύκτης, ὡς Φησὶν Ἀντισθένης ἐν διαδοχαῖς. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας, τέσσαρας ἔχων δραχμάς (καθὰ Φασὶ τινες) καὶ Ζήνωνι παραβαλὼν, ἐφιλοσόφησε γενναίαιατα, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔμεινε δογματῶν. 3 διεβοήθη δὲ ἐπὶ φιλοπονία, 4 ὡς γὰρ πένης ὄν ἄγαν ἄρημσε μισθοφορεῖν· καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγους ἐγυμνάζετο.

1 Affinis fuit.] Oppido Affo in regione Troadis ad litus positio, quod postea Apollonia appellatum est. Plinius libro v. cap. 3. Aldob.
2 Omnia ad Zenonem contulisset.] Cujus auditor fuit, quod etiam Cicero scribit libro I. de Nat. deorum. Cleanthes autem inquit, qui Zenonem audierat. Suidas, antequam Zenonem audierit, Cratetum audivisse tradit. καθ' ἑαυτῶν, inquit, Κλεάνθης εἶτα Ζήνωνος. Valerius tamen Maximus libro viii. cap. 7. Cleanthem Chryssippi discipulum videtur agnoscere: in quo dissentit à Laërtio, qui, ut mox in Chryssippi vita videbimus, Chryssippum Cleanthis auditorem fuisse tradit. idem.
3 Laborem studio celebratum est, usque ad, ferunt asper.] Idem quoque Suidas scribit his verbis. καὶ τοσούτοι γίγασσι φιλόποντος, ὡςτε δεύτερος Ἡρακλῆος κληθῆναι. καὶ ἔχων γὰρ ἕνα τραφῆς, πᾶς μὲν νύκτωρ ἤντλει ὄσορ μισθῶ, καὶ μεθ' ἡμέρας τοῖς μαθήμασι καὶ τοῖς βιβλίοις ἐσχολάζει. Valerius max. libro viii. cap. 7. de studio & industria, idem de Cleanthe tradit. idem.
4 Ἐπὶ γὰρ πένης ὄν ἄγαν, ἄρημσε μετ' ἑαυτοῦ.] Non, sibi solentem mendicantem valde appetenti fuit; (nam quid hic macti, si valde pauper, mereri aveat?) sed, sibi penuriam prebentem, non ubi tante paupertate, (quod magnum facit τὸ φιλοπονίας documentum; & dignum quod adverteatur.) sibi macti. Hoc stupendum postea vocatur ἀσπιδόφωρος, (macedonem, verum) obolus scilicet, quem quotidie magistro suo Zenoni pendebat. Huc apprimè facit, quod in Spreutippo de Platone: cum ἀπὸ τοῦ Φίλου τοῦ πατρ' αὐτοῦ φησὶν τὸν πενιχέστατον. nullum enim tributum (scu mercedem) à discipulis exegisse. Met. Casaub.

calibus

ralibus daret, unde et φημάτωσι, hoc est, exhaustiens puteos, appellaretur. Ajunt illum et in judicium petractatum esse, ut rationem redderet; unde adeo robustus, ac tam boni habitus viveret; hortulano apud quem aquam ἐ puteo hauriebat, ac muliere polente venditrice, apud quam farinas pinsebat, testibus victus sui, ab 169 solatum esse, * Arcopagitasque admiratos, decem illi minas dari censuisse: Zenonem autem accipere illum vetuisse. Ajunt autem et Antigonum ter mille dedisse. Item cum ad spectaculum quoddam puberes duceret, venti flatu denudatum esse, ac sine tunica apparuisse. Qua ex re plausu exceptum atque ab Atheniensibus fuisse veste donatum, ut ait Demetrius Magnesium in æquovicis. Admirationi igitur ob eam quoque rem habitus est. Ajunt Antigonum, cum Zenonis auditor esset, eum interrogasse, quam ob rem hauriret? hunc autem respondisse. Num solum hauriret cur non et fidiot et rigo, et omnia facio philosophie causa? Etenim Zeno illum simul ad id exercebat, jubebatque obolus sibi ex labore afferre. * Et collectum inde as aliquando in medium familiarium intulit, dicens; Cleanthes quidem Cleanthem alium posset nutrire, si vellet. Qui vero unde nutrantur assatim habent, ab aliis querunt, que sunt ad usum vite necessaria, et quidem tenuissimis philosophantes. Ea igitur ex causa 170 alter Hercules Cleanthes appellabatur. Erat illi quidem eximium studium, ceterum ingenium obtusum atque tardissimum. Unde et de ipso sic Timon ait, Affinis iste artes quæsiat est, qui circuit omnem Turbam, verbosusque senex, risibilis, bebesque? Cumque à condiscipulis diceris incelleretur, tolerabat: et cum audiret, Affinis, non 171 abnuebat, dicens solum se ferre posse Zenonis sarcinam. * Cum aliquando probro illi daretur, quod esset timidus, At ideo, inquit, parum pecca. Suam verò inopiam

ἐθεν καὶ φρενῆτης ἐκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ εἰς δικαστήριον ἀχθῆναι, λόγους δάσονται πῶθεν εἰς τοσοῦτον εὐέκτης ἂν διαζῆ. ἔπειτα ἀποφυγεῖν, τὸν τε κηπουρον μαρτυρα παρασχόντα παρ' ὄν ἤντλει, καὶ τὴν ἀλφιτοπάλιν παρ' ἧ τὰ ἀλφίτα ἔπεττεν. * ἀποδεξαμένους δὲ αὐτὸν τοὺς Ἀρεοπαγίτας, ψηφίσασθαι δίκαι μνάς δεδῆναι. Ζήωνα δὲ καλῶσαι λαβεῖν. Φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτῷ τρισχιλίας δοῦναι. ἠγαυμένον τε τῶν ἐφήβων ἐπὶ τινα θέαν, ὑπ' ἀνέμου παραγυμνωθῆναι, καὶ ἐφθῆναι ἀχίτωνα ἐφ' ᾧ κροκωτῆ τιμηθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων, καθὰ Φησὶ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ἰσονόμοις. ἰθαυμάσθη οὖν δὴ καὶ διὰ τοῦδε. Φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτοῦ πύθισθαι ὄντα ἀκροατήν, διὰ τὴ ἀντλῆ; τὸν δ' εἰπεῖν, Ἀντλῶ γὰρ μόνον; τί δ' οὐχὶ συναπτα; τί δ' οὐκ ἀρῶν, καὶ πάντα ποιῶ φιλοσοφίας ἕνεκα; καὶ γὰρ ὁ Ζήνων αὐτὸν συνεγύμναζεν εἰς τοῦτο, καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φερεῖν ἀποφοράς. * καὶ ποτε ἀβροισθεν τὸ κέρμα ἐκίμισεν εἰς μέσον τῶν γυμνασίων, καὶ Φησὶ, Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλων Κλεάνθην δύναται ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιντο εἰ ἐξοχότες ὄθεν τραφῆσονται, παρ' ἐτέρων ἐπιζητούσι τὰ ἐπιτηδεῖα, καίπερ ἀνεμεινούς φιλοσοφούντες. ὄθεν δὴ καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο. ἦν δὴ πονικός μὲν, ἀφύστικος δὲ, καὶ βραδύς ὑπερβαλλόντως. διὸ καὶ Τιμόν περὶ αὐτοῦ Φησὶν οὕτως, Τίς δ' οὗτος κίλιος ὡς ἐπιπαλεῖται στῆρας ἀνδρῶν, Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἰσσοιος, ὄλιμος, ἀτολμος; καὶ σιωπῶντες δὲ ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν ἠέσχετο, καὶ ὄνος αἰκῶν προσεδέχετο: λέγων αὐτὸς μόνος δύνασθαι βαστάζειν τὸ Ζήνωνος φορτίον. * καὶ ποτε οὐνειδίζομενος ὡς δειλός, διὰ τοῦτο, εἰπεν, ὀλίγα ἀμαρτάνω. προκρίων δὲ τὸν ἑαυτοῦ βίον τοῦ τῶν πλουσίων, ἔλεγεν, ἐν ᾧ σφαιροδίτων ὀπιβος πρæferens, dicebat, Dum illi

5 Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ εἰς δικαστήριον κληθῆναι, &c.] Arcopagitarum, & quidem lege ἀρχίας, de qua supra in Solone. H. Casaub.
6 Πλουσίων] Interpres legit πλουσιον προ πλοσιον. venit enim, dum vero inopiam invidiam ὀπίβου πρæferens. H. Steph.

170
171
172

τρόπων. Περὶ κατηγορημάτων. ¹⁰ ταῦτα αὐτῶ τα
 476 βιβλία. * καὶ ¹¹ τελευτᾷ τόνδε τὸν τρόπον. διώ-
 ρησεν αὐτῶ τὸ οὐλον ἀπαγερευσάντων δὲ τῶν
 ἰατρῶν, δύο ἡμέρας ἀπέσχετο τροφῆς. καὶ πῶς
 ἔσχε καλῶς ὥστε τοὺς ἰατροὺς αὐτῶ πάντα τὰ
 συνήθη συγχωρεῖν τὸν δὲ μὴ ἀνασχέσθαι, ἀλλ'
 εἰπὼντα ἢ αὐτῶ προωδοποιῆσθαι, καὶ τὰς λοι-
 πὰς ἀνασχόμενον, τελευτήσας ¹² ταῦτα Ζήνωνι
 (καθὰ Φασὶ τινέες) π' ἔτη βιάσαντα, καὶ ἀκού-
 σαντα Ζήνωνος ἔτη ἑνεακαίδεκα. ἐπαίξαμεν δὲ
 καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν οὕτως,

Αἰνῶ Κλεάνθην, ἀλλὰ μάλλον αἰδῆν.
 Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν, οὐκ ἠέσχετο
 Μὴ οὐ τὸ λαίπρον ἀνεσιν ἐν Φθιτοῖς ἔχειν,
 Τσοῦτον ἀντλήσαντα τοῦ βίου χρόνον.

¹⁰ Ταῦτα αὐτῶ τὰ βιβλία] Non tamen omnia, vel
 ipso Laërtio teste, qui in superiore vita librum Clean-
 this laudavit πρὶ καλῶς: nisi quis illum indicem
 putet mendosum, ac legendum τινὶ γράμμοι. Sed &
 Athenus quardam laudat quæ in hoc albo non re-
 perciunt. *I. Casaub.*

dialectica. De modis. De prædicamentis.
 Hæc ab illo scripta sunt. * Moritur autem 176
 hoc modo. Tumuit illi ac putruit gingiva:
 medicis autem interdidentibus, biduum to-
 tum cibo abstinuit, atque intantum conva-
 luit, ut medici illi omnia consueta permit-
 terent. Ea illum licentia minimè usum fuif-
 se, sed et contrà sine cibo perstitisse dicen-
 tem, Itineris jam sibi multum confectum
 esse. atque ita inedia consumptum exhala-
 se animam, cum, ut quidam volunt, Zenonis
 æquasset ætatem, et octoginta vixisset an-
 nos, Zenonemque audivisset annos novem-
 decim. Lufimus et nos in eum hoc modo:

*Minor Cleantem, laudo sed Ditem magis,
 Nam ut vidit illum jam senem, ultra non
 tulit
 Tandem quietem quin vel mortuo daret,
 Qui tantum aquarum exhausserat dum vi-
 veret.*

¹¹ Καὶ τελευτῆ τόνδε τὸν τρόπον] Vide Lucianum
 in Longevit. *Idem.*
¹² Ταῦτα] Verba hæc, ταῦτα Ζήνωνι interpres
 quoque junxit sequentibus: possunt tamen & præce-
 dentibus jungi. *H. Steph.*

Σ Φ Α Ϊ Ρ Ο Σ.

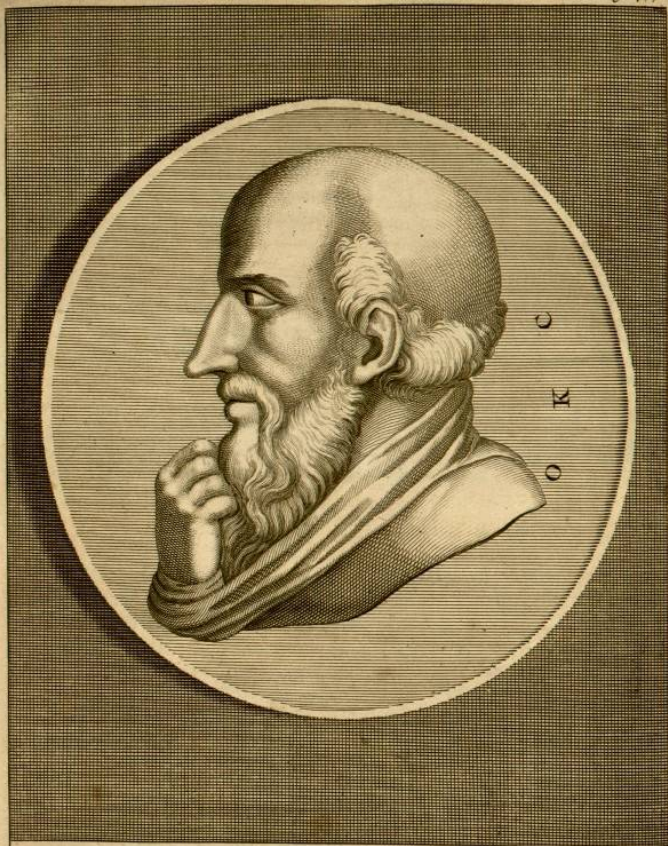
S P H Æ R U S.

177 ¹ Τούτου, καθάπερ προειρήκαμεν, ἤκουσε με-
 τὰ Ζήνωνα καὶ Σφαίρος ὁ Βοσποριανός· ἐς
 προκοπὴν ἰκανὴν περιποιησάμενος ἐν λόγῳ, εἰς
 Ἀλεξάνδρειαν ἀπήκει πρὸς Πτολεμαῖον τὸν φιλο-
 πάτορα. λόγου δὲ ποτε γενομένου περὶ τοῦ δοξά-
 σαι τὸν σοφόν, καὶ τοῦ Σφαίρου εἰπόντος ὡς οὐ
 δοξάσει, βουλόμενος ὁ βασιλεὺς εἰλεῖν αὐτὸν,
 κηρίνας ῥέας ἐκέλευσε παρατεθῆναι. τοῦ δὲ
 Σφαίρου ἀπατηθῆντος, ἀνεβόησεν ὁ βασιλεὺς
 ψευδεῖ συγκατατεθείσθαι αὐτὸν Φαντασίᾳ.
 πρὸς ἃν ὁ Σφαῖρος εὐστόχως ἀπεκρίνατο, εἰπὼν,

¹ Κηρίνας ῥέας ἐκέλευσε παρατεθῆναι.] Athenus
 lib. vii. non ῥέας, sed ὄμεις fuisse appostas scribit.
 Sic ille. Ὅσα κηρίνας δι καὶ Σφαῖρον τὸν συσχελά-
 σστα μὲν κηρίνας παρὰ Κλεάνθην· μετακίματος δι
 γνησίμου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολε-
 μαίου, κηρίνας ποτὶ ἐν τῷ δίσκῳ παρατεθεισῶν ἐπι-
 θῆναι, ἐκείνην τὰς χεῖρας ἐπαρτεθῆναι ὑπὸ τοῦ βα-
 σιλέως, ὡς ψευδὲ συγκατατεθείσας, &c. ut Laërtius.

* ¹ Hunc, ut prædiximus, post Zeno- 177
 nem audivit et Spharus Bosporanus,
 qui cum in liberalibus studiis egregiè pro-
 fecisset, Alexandriam ad Ptolemeum Phi-
 lopatorum se contulit. Orto autem sermone
 aliquando de eo Utrum sapiens opinare-
 tur; Sphæroque illum negante opinari,
 volens illum rex arguere, mala punica cé-
 rea jussit apponi. Sphæro autem decepto,
 exclamavit rex, Falsa illum dicens con-
 sensisse phantasiae. Cui Sphærus ingeniosa
 promptitudine respondit, dicens; Ita con-

Nemesius videtur sequi eisdem cum Laërtio aucto-
 res: nam ad hanc historiam alluissse cum puto, quum
 illa scriberet capite De visu: ὅταν οὐκ ἔκρινεν μέλλο γεν-
 μέωμαι ἀλλοθιὸν εἶναι μέλλο, οὐχ ἢ ἔστιν ἔστιν ἢ ἔξα-
 πατωμένη, ἀλλ' ἢ διάσεια. ἢ γὰρ ὅπως ἐν τοῖς ἰσθμῶν
 ἀσθητοῖς οὐ διαφάλλη, τὸ, τε γὰρ χεῖρας καὶ τὸ ἔχθ-
 μα συνίδου.

CHRYSIPPUS

Apud F. Urfium in numismate aere.

senfisse, non quod mala punica essent, sed probabile esse quod mala punica essent. Differre autem comprehensibilem phantasmiam à probabili. Mnestrato, se accusantem quod Ptolemaum non dixisset regem esse. Non esse, inquit, at ejusmodi cum sit, 178 regem quoque esse Ptolemaum. * Scripsit autem ista volumina: De mundo, duo. De elementis. De femine. De fortuna. De minimis. Adversus atomos et simulacra. De sensibus. De Heracliti quinque diatribis. De morali instituto. De officio. De appetitione. De perturbationibus, duo. Disquisitionum librum. De regno. De Republica Laconica. De Lycurgo et Socrate, tres. De lege. De divinatione. Dialogos amatorios. De Eretriacis philosophis. De similibus. De definitionibus. De habitu. De his quibus contradicitur, tres. De oratione. De divitiis. De gloria. De morte. Artis dialecticæ, duo. De prædicamentis. De ambiguis. Epistolæ.

ούτως συγκατατίθεσθαι, οὐχ ὅτι ῥόμαι εἰσὶν, ἀλλ' ὅτι εὐλογόν ἐστι ῥώας αὐτὰς εἶναι. διαφέρειν δὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τοῦ εὐλόγου. πρὸς δὲ Μησιόστρατον, κατηγοροῦντα αὐτοῦ ὅτι Πτολεμαῖον οὐ Φρασι βασιλεία εἶναι, οὐκ εἶναι ἔφη, τοιοῦτον δὲ ὄντα τὸν Πτολεμαῖον, καὶ βασιλεία εἶναι. * βιβλία δὲ γέγραφε ταῦτα. Περὶ κόσμου, 178 β'. Περὶ στοιχείων σπέρματος. Περὶ τύχης. Περὶ ἐλαχίστων. Πρὸς τὰς ατόμους καὶ τὰ εἰδωλα. Περὶ αἰσθητηρίων. Περὶ ἱερακλείτου ἑ διατριβῶν. Περὶ τῆς ἠθικῆς διατάξεως. Περὶ καθήκοντος. Περὶ ὀρμῆς. Περὶ παθῶν, β'. Διατριβῶν. Περὶ βασιλείας. Περὶ λακωνικῆς πολιτείας. Περὶ Λυκούργου καὶ Σακρατάου, γ'. Περὶ νόμου. Περὶ μαυτικῆς. Διαλόγου ἑρατοκίους. Περὶ τῶν ἑρετριῶν φιλοσόφων. Περὶ ὁμοίων. Περὶ ἔραου. Περὶ ἔξεως. Περὶ τῶν ἀντιλεγόμενων, τρεῖς. Περὶ λόγου. Περὶ πλούτου. Περὶ δόξης. Περὶ θανάτου. Τέχνης διαλεκτικῆς, β'. Περὶ κατηγορημάτων. Περὶ ἀμφιβολιῶν. Επιστολῶς.

2 Οὐκ εἶναι ἔφη * τοιοῦτον δὲ ὄντα τὸν Πτολεμαῖον, καὶ βασιλεία εἶναι] Locus est mutilus aliquot verbis dubio procul: est cum interpres pro sano habuit. Non dupliciter conjectura Galehi mei, legentis, οὐκ εἶναι, ἔφη, καὶ σοφῶν, τοιοῦτον δὲ, &c. plana sententia. Notissimum illud Stoicorum placitum, solum sapientem beatum: solum, regem. H. Casaub.

CHRYSIPPUS.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

179 * Chrysippus Apollonii filius, Solensis seu Tarfensis, ut Alexander in Successionibus ait, discipulus Cleanthis fuit. Hic primùm lancea exercebatur. postea verò Zenonis, sive Cleanthis, ut Diocles et plurimi tradunt, auditor fuit: à quo adhuc vivente recessit. Nec in philosophia mediocris fuit. Vir ingeniosus ac acutissimus in omni genere orationis, aded ut in plerisque dissentiret à Zenone, atque à Cleanthe ipso, cui sæpenumero dicebat, solâ se dogmatum doctrinâ indigere; nam adversus illum differendo egisset, penitentia tanta ducebatur, ut orebo diceret,

* Χρύσιππος Ἀπολλωνίου, 2 Σολεῖς ἢ Ταρ- 179 σεῖς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς, μαθητὴς Κλεάνθους. οὗτος πρότερον μὲν δολιχὸν ἤσκει, ἔπειτα ἀκούσας Ζήνωνος, ἢ Κλεάνθους, (ὡς Διοκλῆς καὶ οἱ πλείους) ἐπὶ τὴν ζώντος ἀπόστη αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὁ τυχεῖν ἐγένετο κατὰ φιλοσοφίαν ἀνηρέφους καὶ ἀζύτου ἐν παντὶ μέρει, οὕτως ὥστε καὶ ἐν 3 τοῖς πλείστοις διπρέχθη πρὸς Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς Κλεάνθη, ὃ καὶ πολὺν ἔλεγε μόνος τῆς τῶν δογμάτων διδασκαλίας χρῆσθαι, τὰς δὲ ἀποδείξεις αὐτὸν εὐρήσει. μετέπειτα μὲντοι, ὅπότε πρὸς αὐτὸν ἀποτίνοιτο ὥστε συνεχῆς προφέρεσθαι ταῦτα,

1 Χρύσιππος Ἀπολλωνίου] Suidas, Ἀπολλωνίδου. H. Casaub.

Tarfensis. Strabo. Idem.

3 τοῖς πλείστοις] Γρ. τοῖς πλείστοις. Statim post, re-ctius αὐτῆς. H. Steph.